

Ainutlaatuista

Nimi Vox Unica, ainutlaatuinen ääni, osui oikeaan. Kunnia keksijälle, kuka liekin! Perniöläiset ja muualta rientäneet musiikinrakastajat kokivat pitkän ja kauniin viikonlopun aikana jotakin ainutlaatuista. Ei vain ainutlaatuista ääntä vaan laajemminkin. Kiihkeästi lauluun panostavat nuoret kilpailijat veivät tietysti päähuomion, mutta myös perniöläiset esiintyjät saavat ylpeillä esityksillään.

Kevyen roudauksen ja muun puuhailun lomassa pääsin onnellisesti seuraamaan laulukilpailun kaikki vaiheet. Niin oikeastaan pitikin, jotta kykenisi käsittämään laulajien laajat taidot. Miten erilaista onkaan laulaa kaikuvassa kirkossa ilman mitään säestystä tai sitten orkesterin kanssa, jota luotsaa taitava, tukeva ja huomaavainen johtaja.

Vaikka solistien konsertit ovat komeita, niissä pääsee kokemaan yleensä vain taiteilijan jotakin, arvatenkin vahvinta puolta. Laulukilpailussa vaaditaan laajuutta ja monipuolisuutta. Ja kukaan ei voi olla ylivoimainen kaikessa.

Vox Unica-kilpailun aikana pääsin myös kuuntelemaan ammattimaisia harjoituksia orkesterin kanssa. Harjoituksissahan rakennetaan lopullista suoritusta. Solistilla on omat toivomuksensa, mutta miten hyvin hän osaa kertoa ja välittää ne orkesterin johtajalle. Siitä riippuu paljolti tulos. Vaikutelmakseni jäi, että noin puolen tunnin rupeaman aikana suoritus muuttui, siis parani huomattavasti. Huomasin myös, että ammattiorkesterikin voi vetää vierestä.

Hauska erikoisuus sattui Jussi Järvenpään valitseman Mozartin Idomeneon aarian harjoitusten yhteydessä. Aariahan on usein tempaistu irralleen juonesta. Erityisesti loppu saattaa kuulostaa töksähtävältä. Kapellimestari Pekkanen ehdotti kolmea nousua soitua loppua loppuun. Parin harjoitusiskun ja pienten muutosten jälkeen loppusta tuli kuin koko ooppera olisikin päättynyt siihen. Tätäkään ei tietäisi, jos ei olisi eksynyt harjoituksiin.

Alkukilpailuissa ja välierässä porukkaa olisi mahtunut kirkkoon ja lukion saliin enemmänkin. Ottaen kuitenkin huomioon, että molemmat konsertit alkoivat jo ilta-päivällä elikkä monien ihmisten työaikaan, yleisömäärässä ei lie valittamista. Loppukilpailussa liikuntahalli jo melkein pursuili.

No entäs sitten lopputulos? Olivatko tuomarit ajan tasalla? Voittajat Mia Huhta ja Markus Nieminen taisivat hommansa. Selvä se. Mutta minulle Catarina Lundgrenin laulaminen oli järjestään sitä värisyttävintä eli kananlihamusiikkia. Tulemme takuulla kuulemaan heistä kaikista!

Mitä sitten mahtavat vieraat tuumia kilpaluistamme. Musiikillinen arvosana on epäilemättä mainio. Järjestelyistä huokui innostunut ja onnistunut improvisointi. Läheltäpitifiboja vieraat eivät edes huomanneet. Otettakoon opiksi seuraavassa Vox Unicasa!

Päällimmäiseksi turistit kuitenkin muistanevat keskustan keskeneräiset kadut ja kammottavat kaivannot. Natiseva pianotuoli, ovien lonksuttelu käytävissä ja sumea surina liikuntahallin katon rajassa hyväksyttäneen. Oltiinhan sentään maalla.

pajen